

Con ngựa thì thầm

Sagiang

Lê Cảnh Ninh, nữ sinh viên Đại học Khoa học năm thứ ba, con nhà khá giả trong vườn quê, mỗi lần nghỉ hè, nàng đều về quê rong chơi với ruộng đồng vườn tược của thân phụ, ông Lê Cảnh Chân thỏa thích. Hằng ngày nàng cỡi ngựa rong ruổi chơi trong khoảnh ruộng hay vườn, chuyện trò thân mật với nhon công canh điền, được mọi người thích mến vì trong lúc trò chuyện, nàng thường mang thức ăn thức uống ra cùng ăn uống vui chơi với mọi người trong lúc nghỉ trưa. Trong lúc thân mật với nhon công, con ngựa được cho thông thả đi ăn cỏ theo lối đường mòn. Đến khi xong việc nghỉ trưa, nàng huýt sáo kêu lên đúng mật hiệu, con ngựa ngoan ngoãn chạy về trình diện, nàng thân ái vỗ bườn ngựa, nựng đầu con ngựa, khiến nó thỏa thích, nhe răng ra đường như nở nụ cười sung sướng được nữ chủ tung tiu. Mọi người khen ngợi con ngựa quá khôn ngoan, nàng nhảy lên yên ngựa vui vẻ vái chào mọi người xong rồi, mới thúc ngựa ra đi trong lúc mọi người vẫy tay chào từ giả.

Về nhà, nàng dẫn ngựa vào chuồng giao cho nài chăm sóc ngựa cẩn thận, mới thông dong lên nhà trên vái chào thân phụ đang ngồi nơi phòng khách nhâm nhi ly rượu Martell:

-Thưa ba, hôm nay con vui thích quá khi gặp những nhon công canh điền chuyện trò với họ và ăn trưa với họ. Những người này cho con biết ba hiền hòa nhon đức đối xử với họ, nên họ mong mỏi sao cho ba muốn họ làm việc liên tục trong cơ sở của ba, để họ được thoải mái hơn là đi làm những chỗ khác thường bị ngược đãi.

-Ba cũng biết vậy, nhưng hết công việc theo mùa, đâu còn công việc muốn họ nữa, làm sao ba có thể thỏa mãn họ được theo thỉnh nguyện.

-Con xin đề nghị thêm với ba là tạo thêm nghiệp vụ, khuếch trương nông sản sau mỗi mùa thu hoạch. Thí dụ: Sau mùa thu hoạch bắp, ba mở thêm cơ xưởng xay bột bắp bán cho các tiệm làm bánh bằng bột bắp. Sau mùa thu hoạch khoai lang, ba mở thêm cơ xưởng làm khoai lang chiên giòn vô bao gói bán ở tiệm bán bánh trái. Sau mùa thu hoạch khoai mì (sắn) ba mở xưởng xay bột khoai mì bán..vân..vân... Như vậy là ba tạo công ăn việc làm giúp họ liên tục có việc làm quanh năm, hết mùa rẫy đến mùa lúa, tới mùa trái cây lúc nào cũng có công việc làm cho họ. Họ sẽ khá giả lên và luôn trung thành với ba. Có thể năm tới con tốt nghiệp bằng cử nhân khoa học, con có thể về tiếp tay với ba tạo sự nghiệp huy hoàng cho các em con sau này có sản nghiệp ra đời không thua sút ai cả, chớ còn đi làm việc cho chủ tuy lương bổng cao nhưng không tự chủ việc làm, còn làm công chức cho chánh phủ, tuy danh vọng nhưng lương ba cọc ba đồng, không thể bằng kinh doanh gia.

-Ba khen con, còn nhỏ tuổi mà con biết suy luận đúng cho tương lai sự nghiệp, ba tán thành, ba sẽ cố gắng lần hồi khuếch trương lên, mỗi ngày một chút không mấy hồi, tùy khả năng ba. Chớ từ thuở nhỏ ba chỉ noi theo nghề nghiệp tổ phụ ruộng vườn rẫy bái chớ chưa có ý thức khuếch trương thành kỹ nghệ như con nói. Thành ra sản phẩm làm ra giao cho người ta hưởng hết, nghĩ cũng thiệt thòi, trong lúc mình bán ra sản phẩm nguyên liệu rẻ cho họ, để họ chế tác ra sản phẩm bán lại mắc, họ lời quá nhiều trên thành quả đầu tiên mình tạo ra do công sức của mình.

-Con đọc sách thấy ở Âu Mỹ, người ta trồng nho chỉ bán một phần nhỏ trái nho chín cho khách hàng ở các siêu thị, còn phần lớn họ đặt trong kỹ nghệ rượu nho, rượu chất, rượu mạnh như ly rượu Martell ba uống sản xuất từ các nông trại trồng nho. Có nhiều nông trại trồng cà phê, họ chế tạo ra cà phê bột bán nhiều tiền hơn bán cà phê hạt, trồng mía, họ làm thành đường cát trắng, trồng cà chua họ chế tác ra cà hộp, cà gia vị, cà tán nhuyễn hộp...

-Ba cũng có nghe nhiều bạn đi du lịch ngoại quốc về thuật chuyện, nhưng chưa có thể làm được như họ.

-Chuyện nuôi súc vật, như bò lấy sữa, bò thịt, phân bò bán nhiều tiền chớ không phải nuôi bò kéo

cày, kéo xe như mình đâu. Họ nuôi ngựa để cỡi đi săn, đi đường rừng, trường đua ngựa làm trò chơi giải trí hay cờ bạc chứ có bắt kéo xe đâu.

-Ba nuôi mấy con ngựa và tập rèn theo mệnh lệnh mới vừa quen theo các mật hiệu, như con đã thấy, còn mấy con kia dành cho em con thằng Danh sau khi tốt nghiệp Tú Tài, ba sẽ thưởng cho nó một con, còn nữa để ba và má con dùng đi thăm ruộng rẫy, vườn tược cho đỡ vất vả.

-Má tiền bộ như vậy con cũng mừng, vì khi con còn nhỏ, con thấy má chỉ đi bộ, bây giờ chịu cỡi ngựa cho đỡ vất vả.

-Sau này phát triển công nghệ chắc má con sẽ đi xe hơi chuyên chở sản vật ra chợ bán và mua sắm dụng cụ hay máy móc là cái chắc rồi.

-Con đọc sách báo ngoại quốc, thấy đàn bà còn ra tranh cử thị trưởng, nghị sĩ, dân biểu, có nhiều nước còn ra làm tổng thống nữa.

-Ở ngoại quốc người ta văn minh tiến bộ, đàn bà cũng ăn học cao độ, hoạt động tranh giành với đàn ông, còn xứ mình chỉ nghe nói vài bà dân biểu hay cao lắm là bộ trưởng, chứ có ai làm tới chủ tịch hay tổng thống gì đâu, lại còn nam nữ bình quyền đảng và nhà nước chưa nghe nói tới. Hiện nay mới cho dân chúng tự làm chủ chút ít với cô con, ba mới phát lên đôi chút trong mấy năm nay, không biết có bền không đó, vì mười năm trước bị bắt buộc vô nông trường tập thể, ruộng đất đều bị trưng thu, theo lệnh kiểm đồ làm việc, tập thể chỉ huy cá nhân phụ trách, gia đình mình cũng đồng chung số phận, nhờ thời thế kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa, giao khoán ruộng đất trở lại cho nông dân, nói rộng cho ba khuếch trương ruộng rẫy trở lại trong mấy năm nay, nên ba ngại những may rủi biết đâu mà lường mấy ông chánh quyền nay nói vậy, mai nói khác, thay đổi như chong chóng, biết đâu mà mò. Cho nên những đề nghị của con, ba thử làm cò con coi ra sao rồi sẽ liệu phát cờ giống trống phát triển lên.

-Con học ở trường, thầy giảng lý thuyết hay lắm, nhưng con thấy những anh chị đi trước tốt nghiệp ra trường thất nghiệp liên tu bất tận, đi kiếm nghề làm hạ tiện không thích hợp cũng rán chịu, tạm sống qua ngày, nên con đề nghị với ba là tự lo hậu hoạn của con đó, chứ sang năm ra trường ôm bằng cấp đi làm nghề hạ tiện, tốt hơn là con về phụ lực với ba má còn có lý hơn.

-Con nói hợp lý lắm, chứng tỏ con đã thấy được lẽ sống của con trong tương lai rồi, ba tin chắc con không thất bại đâu.

-Về làm công việc nhà chắc ăn lắm rồi, không sợ bị chê cười, lại còn có thể tự lực vươn lên nữa.

-Thôi con lo tắm rửa cho khỏe còn lo ăn cơm chiều cho vui vẻ.

Ninh ngoan ngoãn đi về phòng lo công việc riêng, tới bữa cơm chiều hội nhau vào phòng ăn rộn rã vui đùa, hai em của Ninh thằng Danh và con Mỹ Linh cũng rộn rịp lo tiếp mẹ dọn bàn ăn, bung đồ ăn ra đặt trên bàn năm phần ăn thịnh soạn, chị bếp hối hả làm đồ ăn gấp rút thêm hai món sau cùng chuẩn bị đầy đủ, xong rồi mới lo phần hành riêng biệt là cho heo ăn và lừa gà vịt vô chuồng, riêng thằng nài ngựa cũng đã sẵn sàng cho ngựa ăn uống đầy đủ dẫn về cho vô chuồng, còn lo thức ăn phụ cho ngựa về đêm chu đáo, mới đi vô nhà bếp cùng chị bếp dọn cơm ăn sau.

-Con lúc nào rảnh rồi, soạn cho ba vài kế hoạch gia đình về khuếch trương nông công nghiệp cò con thôi nha, nhứt là cơ giới, chỉ nhỏ nhỏ thôi vừa túi tiền ba cùng những cơ sở tầm thường trở xuống, đừng có đại qui mô mà sức ba không thể cáng đáng nổi. Hơn nữa từ hồi nào đến giờ, ba chỉ ra sức lao động tay chơn chứ chưa sử dụng cơ giới rành rẽ. Như con đã thấy, cày ruộng, ba phải mướn máy cày, xới rẫy ba phải mướn máy xới.

-Từ nay ba tập sự đầu tiên sắm máy cày chạy một thời gian cho quen trong rẫy và ở ruộng, sau đó ba sắm máy xới để chạy xới rẫy nhuần nhả rồi sắm máy cày chạy có khó gì đâu. Còn máy móc cơ giới, phải mướn thợ chuyên môn, ba chỉ trông nom họ làm việc thôi. Nhơn công lúc đầu tập sự cho quen rồi mới giao hẳn việc làm cho họ. Riêng về thị trường tiêu thụ, lúc đầu cò con chỉ tới tình lý thôi, ba cần liên hệ chánh quyền về thủ tục sổ sách giấy tờ, vấn đề này con biết tới đâu sẽ viết trong kế hoạch tới đó cho ba tham khảo kỹ lưỡng trước khi làm một dịch vụ gì.

-Con nói bao nhiêu đó đủ rồi, con nói nhiều quá, ba hấp thụ lộn xộn hết, để nuốt trôi cái đã rồi mới ngọam miếng mới.

-Con đồng ý với ba, mỗi tháng con nói một đề tài, trong ba tháng hè, con chỉ trình bày cho ba nghe ba đề tài thôi.

-Được rồi! Rất tiếc thuở nhỏ ba chỉ học tới lớp Sơ đẳng (Lớp Ba) biết đọc biết viết khá trôi chảy, rồi ở nhà vì không thể ra tỉnh học lớp nhì một năm ở Tiểu học, nên ba chỉ đậu cấp bằng Sơ đẳng Tiểu học cũng hách lắm rồi.

-Thời Pháp thuộc ba làm gì có đủ năng lực ăn học như bây giờ do kinh tế khó khăn, trường sở thiếu thốn, học vấn của dân chúng bị hạn chế.

-Bà thấy chưa, con cái mình ăn học đàng hoàng, nói năng lý luận xác đáng, trình độ tôi với bà chỉ là xoàn xính đối với con cái mình văn minh tiến bộ, ý là còn đương ăn học, tới chừng thành đạt, trình luận án này nọ, khảo cứu cao đệ, tôi với bà kể như pha rồi.

-Pha là cái căng rồi, mình dân lao động ruộng rẫy, tay lấm chân bùn, quanh năm suốt tháng chỉ biết có cấy, gặt, trồng rẫy bắp, đậu, khoai, dưa, rau cải...gánh nước tưới lòi con mắt ếch, bây giờ nhờ biết sắm máy bơm nước tưới rẫy đỡ bớt nhọc nhằn, tôi thấy cũng tiến bộ lắm rồi.

-Chưa đủ đâu bà ơi! Rồi đây, con mình phụ lực mở ra nông công nghiệp, tôi tin chắc bà còn lé mắt thêm cho mà coi!

-Tôi không lé mắt đâu mà ông vội khoe khoang, tôi càng mở rộng tầm nhãn quan nhìn thấu đáo sự kiện tiến bộ trong cái định hướng xã hội chủ nghĩa này nữa kia. Như tôi đã thấy nhiều Việt kiều mang tiền của về đầu tư nhiều công nghiệp to lớn tới cả triệu Mỹ kim, chỉ cần một mưu mô xảo trá, bị tịch thu tài sản, còn ở tù năm bảy năm, ân hận nữa, ôm bao nỗi chán chường về Mỹ “Tiền mất tật mang”, tôi chỉ thấy ở cái xứ Việt này mới có nghe nói tới.

-Má nói vậy, chớ má không tường tận việc làm ăn bất chánh của họ, mới bị chánh quyền phanh phui ra, do người ta tố cáo.

-Rủi tố oan cho đương sự thời sao?

-Có lửa mới có khói, chính công nhân của họ tố giác ra thời chắc ăn như bắp rang, làm sao oan uổng được.

-Trong tương lai, nếu công nhân của mình tố cáo chánh quyền một vài sơ hở nào đó, con liệu có nghĩ mình bị oan ung ra sao, con sẽ nghiệm xét những lời của má nói đúng hay sai!

-Thôi tôi xin can bà và con Ninh, cứ cãi nhau hoài làm bữa ăn mất ngon.

-Hứ! Nó chỉ phiên diện bề ngoài cái đạo đức giả dối, lường lặn dân chúng để làm giàu của phường tư bản đồ, đã từng bị lật mặt nạ, mà tía con ông vẫn không chịu mở con mắt ra xem, cứ lé mắt hoài, làm sao thoát khỏi nạn bị lường gạt.

-Má nghĩ thế là đẹp tiệm kế hoạch của con rồi.

-Ba không thể đẹp tiệm, để còn suy nghĩ lại cho chín chắn trước khi bắt tay vào việc làm. Đầu tiên, mai này, con dẫn ba đi mua máy cắt cỏ một dụng cụ cần thiết nhứt trong việc làm rẫy bãi và triệt hạ côn trùng sinh sôi nảy nở.

-Tía con ông cứ việc xúc tiến, tới chừng mang họa mới bật ngửa ra cho mà coi, cũng như con ngựa thì thâm những khổ nhọc nó phải gánh chịu khi bị chủ bắt buộc làm quá sức, đến sức tàn lực tận và đột quỵ trước một việc cưỡng bách quá ư tàn bạo.

-Tùy ý bà, nghĩ sao thì nghĩ, tôi thấy mình có dịp cảm cờ cứ phát lên mới mong làm giàu với thiên hạ được.

oOo

Hôm sau hai cha con xuống thành phố mua xe cắt cỏ, mướn xe chở về sắm soi lo dầu nhớt, chạy thử

mấy vòng trong sân cỏ trước nhà, cắt cỏ ngon lành, khỏi muốn người ta phát cỏ nữa, cười đùa vui vẻ, ngồi cầm lái chạy tới chạy lui nhấp nháy là sân cỏ thẳng phẳng như tấm thảm cỏ coi đẹp mắt gấp mấy lần phát cỏ.

-Đây là ba phát cỏ mỹ thuật, còn phát cỏ ở vườn, rẫy và ruộng, ba phải hạ cần máy cắt xuống sát mặt đất cho sạch rẽ mới được. Ba chạy thử ra ngoài vườn phát cỏ thử xem có lợi hơn làm cỏ vườn vất vả, nhưng ba phải giữ sao cho mặt vườn bằng phẳng, không có chỗ lồi chỗ lõm, phát cỏ mới chín, bằng không máy phạt vào đất quá nhiều mau lẹ phải tốn công mài giũa nặng nhọc. Như vậy ba phải san bằng mặt đất trước khi chạy máy cắt cỏ đến. Có thể ba lấy máy bơm nước lên ruộng, đặt ngược chong chóng quạt nước, đặt đầu máy trên chiếc ghe, đuôi máy xuống mặt sinh trong mương chuyển ống nước lên bờ mương, sau khi tát hết nước còn sinh lỏng, ba cho máy thổi sinh non lên lấp bằng phẳng mặt vườn rẫy, tức là ba làm cái xáng thổi đất nhỏ nhỏ trong phạm vi cái mương đặt đầu máy trên chiếc ghe đẩy đi từ từ vét sạch sinh non ở đáy mương, ba còn có thể đưa đuôi máy qua lại vét cho bằng phẳng đáy mương tùy ý.

-Sáng chế này ai dạy con vậy?

-Đây là kinh nghiệm vét mương của nông dân đã đăng báo con đọc được, người sáng tạo là một ông hiệu trưởng trường Tiểu học Hòa Long (Sađec) sau khi lập miềng vườn ba mẫu cho gia đình sinh sống và sử dụng thời giờ nghỉ ngơi theo kế hoạch tân tiến, tới màn vét mương, ông đến quan sát chiếc xáng thổi đất đào kinh, vét kinh thấy rõ chong chóng cạp đất đặt ngược lại chong chóng bơm nước, ông về đặt chong chóng máy bơm nước ngược lại, thổi sinh non vét mương san bằng các liếp vườn nhanh chóng, đỡ tốn tiền công muốn người ta vít len sinh lên mặt liếp, nhưng được cái lợi là khi sinh non thổi lên tự chảy chan đều bằng phẳng mặt liếp, khỏi phải ban ra khi đã khô, với điều kiện phải đắp bờ nhỏ theo mé liếp giữ sinh lại.

-Ồ! Hay biết mấy, ngày mai ba sẽ thí nghiệm xem coi có kết quả không.

-Đương nhiên rồi! Nhưng chỉ tốn một lần thôi. Ở ngoại quốc, người ta có máy ban đất và ủi đất làm bằng phẳng ruộng vườn, trồng trọt tươi tốt và đều đặn, người ta còn có máy rải phân, máy diệt trừ sâu bọ giúp nông dân làm ăn khưếch trương to tát.

-Thôi con! Bao nhiêu đây cũng đủ cho ba rồi, sau này ba lo tiền sắm máy xới tiện lợi cho chuyện trồng rẫy thôi. Lần hồi sẽ tính thêm nữa, con đề nghị nhiều quá, ba theo không kịp.

Cả ba tháng hè trôi qua trong lòng háo hức canh tân ruộng rẫy của tía con cũng phải dừng lại, để Ninh trở lại thành phố tiếp tục năm thứ tư đại học, công việc ở vườn vẫn tiếp tục triển miên với cái máy vét sinh ở mương, máy cắt cỏ, máy xới, lúc đầu trơn bết thành công trơn vện, lần hồi chúng bắt đầu hư máy, phải tốn tiền sửa chữa, phải cất nhà kho chứa chúng an toàn tránh mưa gió nắng nôi, phải bảo trì máy móc, dầu mỡ, lau chùi sạch sẽ hằng ngày, không còn thì giờ vui chơi với bạn bè. Trong tiệc tùng giỗ oải, cưới hỏi, ông Chân phải tham dự cho lấy có, hồi hã lo về do công chuyện bề bộn, không có thì giờ rảnh rỗi như những năm trước. Mỗi buổi tối, phải nằm đọc kế hoạch con gái gởi về, nghiền ngẫm suy luận công việc sắp sửa thi hành. Ông còn ra chánh quyền xã lo thủ tục giấy tờ phát triển nông công nghiệp theo kế hoạch dự trù. Lên cấp huyện và tỉnh nữa, khi cần thiết thủ tục hóa giấy tờ hết sức nhiều khê, nhưng đồng tiền đi liền theo tờ giấy nên cũng thông qua được đầu tiên lập xưởng chế tạo bột mì (sắn), được chánh quyền tỉnh khuyến khích để dãi đôi chút cho việc khưếch trương kinh tế tỉnh. Ông Chân lo xây cất cơ xưởng làm bột khoai mì theo đúng kế hoạch gồm nhiều giai đoạn:

Giai đoạn trồng khoai mì dành trọt một lô đất vườn mới lên liếp cả hai mẫu dự trù trồng nhiều đợt để có khoai mì thường xuyên cung ứng cho việc chà xát.

Giai đoạn chà xát có máy nghiền khoai nát ra thành bột, sau khi công nhân đã lột sạch vỏ.

Giai đoạn mức bột và bông bột đem quậy bột nghiền nát ra cho vào bồn to cho máy quậy tán ra trong nước để thêm vài hóa chất cho cặn lắng xuống, mức đồ sang những thùng có sẵn bao bông bột cho đến hết nước bột khoai trong bồn, các bao bông chứa đầy bột lỏng được dẫn đá ép cho nước thoát ra ngoài, chỉ còn bột mì đặc sệt.

Giai đoạn phơi hồng bột mì đem bột mì đặc ra ngắt thành từng cục nhỏ đặt đều trên tấm liếp bằng tre đương có lót giấy báo, đem ra giàn phơi nắng, nếu gặp trời mưa phải để trong nhà trại đốt than hồng cho khô.

Giai đoạn tán bột và cho vô bao lo đem bột từ các liếp đã hoàn toàn khô trắng toát bỏ vào máy xoay tán nhuyễn ra cho vô bao có nhãn hiệu “Bột khoai mì Cảnh Chân” mỗi bao 10 kg, chất vào nhà kho có máy ẩm chạy đều cho bột không bị ẩm.

Giai đoạn chuyên chở bột đem bỏ mỗi bán cho người ta sử dụng, còn phải chịu trách nhiệm quảng cáo và tìm thị trường tiêu thụ.

Việc sử dụng cặn bột nuôi heo với chuồng trại đúng theo kế hoạch, phân heo đưa xuống ao nuôi cá càng thêm lợi nhuận.

Chỉ mới một công nghiệp sản xuất bột khoai mì mà số nhơn công lên tới trên 100 người, lợi nhuận lúc đầu còn thấp, lần hồi ba tháng sau tăng vọt khi thị trường lan rộng xuống tới thành phố. Theo kế hoạch cuối cùng là xuất khẩu sang ngoại quốc tiến lên đại qui mô. Nhưng ông Chân còn đắn đo chưa dám phát cờ giống trống tiến lên, mặc dầu Tổng Giám đốc Nha Nông công nghiệp khuyến khích.

Thành công một nghiệp vụ, tên tuổi Lê Cảnh Chân nổi lên như điều gặp gió, được nể nang trong việc khuếch trương công kỹ nghệ. Dân chúng càng trọng vọng ùn ùn tới đầu quân với ông Chân càng ngày càng đông, nào lo lên liếp thêm nhiều thửa ruộng để lần chiếm trồng khoai mì, ông còn lựa giống khoai mì trồng củ to và nhiều củ, bón phân đầy đủ, thu hoạch năng suất cao, số nhơn công trồng khoai mì làm chánh yếu trong việc cung ứng khoai mì liên tục cho việc xây xát. Mỗi năm vét sinh non một lần cho đất trồng thêm màu mỡ. Theo kế hoạch trồng từng đợt chia làm sáu khu mỗi khu cách nhau một tháng, thu hoạch xong rồi, xới đất lên, bón phân đặt hom mới bắt đầu trồng lứa tới. Khoai mì củ được thu gom vào nhà vừa có máy điều hòa không khí giữ không cho khoai mì bị hư hỏng để có đủ khoai mì liên tục cho các giai đoạn tiếp nhau làm việc hằng ngày.

Một năm trôi qua, Ninh tốt nghiệp bằng cử nhân khoa học về thấy cha làm việc ngày đêm không rời khỏi công việc, ban ngày lo tiếp việc tìm thị trường, liên lạc điện thoại với các nhà hàng, các tiệm buôn bán và các đại lý ở các tỉnh xa, nhứt là ở thành phố mức tiêu thụ cao nhứt... Ban đêm lo việc sổ sách giấy tờ, nghiên cứu kế hoạch, thanh toán tiền nông, lương trình cho thợ và nhơn công sông phẳng. Ninh còn đề nghị tăng thêm tiền thưởng cuối năm tùy theo công việc phân hành giỏi dở để công nhơn tận lực thi đua, khiến cho công nhơn ai cũng vui lòng hã hê được chủ nhơn trọng dụng và ân thưởng công minh. Mỗi tháng bình bầu một lần, cá nhơn được thưởng xứng đáng, mọi người hài lòng khi thấy chủ nhơn ân cần với mọi người. Ngoài ra Ninh còn đề nghị lập thêm một tiêu ban Y tế Xã hội chăm sóc những công nhơn rủi ro bị thương tích, đau ốm bệnh hoạn, và giúp đỡ những gia đình thiếu hụt, xây dựng thêm nhà giữ trẻ miễn phí cho gia đình nào có con còn nhỏ gởi con đi làm tới chiều về đến rước con về nhà. Những lúc công nhơn có việc quan hôn tang tế đều được tiếp trợ nhơn lực và tài lực.

Ông bà Chân bận rộn tíu tít, không còn rảnh rỗi ngồi lê đôi mách, nhưng rất tận tâm giúp đỡ nhiều người khi hữu sự, mọi người càng cảm kích ân tình sâu đậm.

-Bà thấy chưa? Tôi nói có sao đâu, chánh quyền đang cần mở mang kinh tế thị trường để tăng gia sản xuất, chống đói giảm nghèo, tôi không lé mắt đâu, tôi còn cần mở rộng thêm nhiều công vụ nữa. Bây giờ với chức vụ Giám đốc Hãng bột khoai mì Cảnh Chân, tôi tính sang năm có con Ninh về phụ lực sẽ phát triển lên nhà máy xay lúa chà gạo theo kế hoạch thứ nhì của nó. Tôi tính sổ sách thấy tài sản mình bây giờ lên tới con số 8 trong ngân hàng, năm tới sẽ lên tới con số 9 nghĩa là tới cả mấy trăm triệu đủ sức lập nhà máy xay lúa, tôi sẽ giữ lại tất cả lúa còn thừa sau khi đóng thuế nông nghiệp để xay lúa đem bán ở thành phố có lợi nhuận to.

-Ông cần lưu ý với công nghiệp cò con chắc ăn, cứ theo đó thi hành, còn qui mô khoan xúc tiến. Ông nên nhớ công nghiệp “Bột khoai mì Cảnh Chân” thành công với tánh cách cò con, còn công nghiệp xay lúa với tánh cách đà điều chạy mạnh lắm, sợ có ngày vấp té đau nặng.

-Bà sao cứ trù tia con tôi hoài. Công việc làm ăn phần chân, không nhanh tay chụp giựt thời cơ để người khác phỏng tay trên làm sao tiến hành được.

-Má có ý kiến con thấy cũng hay hay, cần nghiên cứu lại tỉ mỉ mới được, tạm đình hoãn kế hoạch này đi. Con nhận thấy một việc không ai để ý là nuôi heo theo tiêu chuẩn quốc tế, không ai tranh giành gì, ít tốn vốn liếng lại sinh lợi nhuận nhiều, thực phẩm heo ăn có thừa do bột căn khoai mì, nếu ba khuếch đại thêm nhiều liếp trồng khoai mì, tăng cường sản xuất bột khoai mì đã có sẵn thị trường tiêu thụ, sẽ có nhiều thực phẩm nuôi heo. Con sẽ viết kế hoạch chăn nuôi heo theo đúng tiêu chuẩn, không sợ heo bị bệnh, sinh sản thêm nhiều theo lối gieo tinh nhân tạo con đã học hỏi nhiều rồi và có sẵn sách vở chỉ vẽ tường tận. Phân heo nuôi cá, con sẽ nghiên cứu hồ cá tinh tiến hơn, chuồng trại nuôi heo dành ra nhiều ô: heo con, heo nái, heo thịt, heo đực bỏ nọc theo phương pháp nhân tạo. Cá trống cỡ nuôi mau lớn lại không kén thức ăn bán nhiều tiền hơn cá tra cá vồ cỡ điển từ trước đến giờ. Con sẽ lập hồ sanh sản cá trống cỡ con tăng cường số cá nuôi, phân thức ăn thêm cho chúng bằng cỏ đã cắt ngoài vườn, rẫy và ruộng. Chúng ăn mạnh hơn cá tra cá vồ có thể cả ngày lẫn đêm, nên mau lớn chỉ giáp năm là trên ký lô, nếu để hai năm sẽ lên tới ba hay bốn ký lô mỗi con. Chúng đẻ say lắm, mỗi con có thể đẻ trên bốn triệu trứng ép nở ra cá con, con chỉ cần nuôi cá giống vài con là ba nuôi mệt rồi.

-Con tính sao ba cũng hài lòng, do kiến thức con quá dồi dào hơn ba.

-Con chỉ theo sách vở, còn thực hành do ba chủ trì.

-Như vậy ngày mai ba xúc tiến việc đào hầm, mương có giăng dây điện đốt đèn cho ban đêm côn trùng bu vào ánh sáng làm mồi cho cá ăn, nuôi cá trống cỡ và làm chuồng trại nuôi heo trên bờ theo kế hoạch con vẽ, chỉ trong vòng một tháng là cơ ngơi đầy đủ để con thực hiện kế hoạch.

-Tía con ông tính chuyện làm ăn theo lối cò con, tôi thấy êm ái hơn đại qui mô, tôi sẵn sàng tiếp tay với tía con ông. Riêng thành Danh năm nay đã tốt nghiệp Tú Tài, ông tính xem cho nó vào ngành nào ở Đại học.

-Tôi thấy nên cho nó học ngành kỹ thuật sau này có tương lai hơn, đâu bà tính với nó coi, nó chịu không hay muốn bàn tán thêm với chị nó?

-Tôi nay tôi sẽ cho biết ý kiến.

oOo

Trong vòng ba tháng sau, trại chăn nuôi Cảnh Chân được làm lễ khánh thành long trọng, có mời cấp tỉnh, huyện nữa, xôm tụ lắm.

-Tôi thấy ông tiên tiến nghiệp vụ, tôi sẽ đề nghị lên Bộ Nông nghiệp tưởng thưởng huy chương lao động bội tinh cho ông rất danh dự cho tỉnh nhà.

-Cám ơn ông chủ tịch, tài sơ trí thiên, tôi chỉ làm công nghiệp này theo ý kiến con gái tôi Lê Cảnh Ninh tốt nghiệp Khoa học Đại học đường mới về tiếp đỡ kế hoạch cho tôi.

-Ồ! Con gái anh giỏi giẩn thế này, càng gây thành tích kinh tế cho tỉnh nhà, tôi có lời khen ngợi, nhứt là phát hiện được việc gieo tinh nhân tạo cho heo, toàn quốc có mấy người thông hiểu, kỹ thuật ép cá giống quá tinh vi, nhứt là cá trống cỡ là giống có mặt ở Việt Nam mới có mấy năm. Phương tiện chăm sóc đầy đủ chưa có trại nuôi cá nào vượt qua được. Tôi thấy ở đồng bằng Cửu Long, nhiều người chuyên trách nuôi tôm càng xanh xuất khẩu gây nhiều ngoại tệ cho nước nhà, nhưng chỉ nuôi trong phạm vi gia đình, chớ chưa qui mô. Nếu ông thấy thích nghi, có thể nghiên cứu cách nuôi tôm càng xanh lợi nhuận cao hơn cá trống cỡ.

-Kính thưa ông chủ tịch! Để tôi và con tôi xuống dưới nghiên cứu sẽ về thực hiện sau, chớ ở miệt này chưa có ai nuôi tôm cả.

-Tôi chỉ nêu ý kiến, còn khai thác tùy khả năng của cá nhân ông, tôi xin miễn bàn, nhứt là kế hoạch chăn nuôi, thực phẩm cho tôm, ông nghiên cứu lại mới được.

Hai tía con đi xe đò xuống Đồng Tháp là Tỉnh nuôi tôm nhiều nhứt dọc theo sông rạch đồng bằng

sông Cửu Long, nghiên cứu thấy họ chăn nuôi giản dị, tôm con đi mua giống ở ty Canh nông huyện tỉnh, họ chưa biết cách nuôi tôm giống, thực phẩm mua ở chợ về cho tôm ăn chứ chưa biết chế biến thực phẩm, Ninh không hài lòng cho cuộc nghiên cứu, trở lại Ty Canh nông nghiên cứu tỉ mỉ cách nuôi tôm giống sanh sản, cách chế biến thực phẩm về viết thành kế hoạch cho ông Chân xem, hai tía con thảo luận sôi nổi kế hoạch tiểu qui mô.

-Ba đồng ý mở rộng phạm vi chăn nuôi về tôm càng xanh nhưng lúc đầu, mình chưa có kinh nghiệm nhiều nên làm thông thường như ở Đồng Tháp, trong lúc đó con nghiên cứu nuôi tôm giống sanh sản cho thành công cái đã, mới bành trướng ra thêm, nhứt là chế tác thực phẩm hơi rắc rối, phải thành đạt hai việc này mới được xúc tiến lên tiểu qui mô.

-Ba đã từng thấy con thành công trong việc nuôi cá giống, tức nhiên nuôi tôm giống tuy khác nhau chút ít, nhưng chung quy phải theo đúng kỹ thuật với sách vở Ty Canh nông Đồng Tháp đã hướng dẫn, tuy con không phải là kỹ sư Nông lâm Ngư Súc, nhưng con cũng hiểu tổng quát về sinh lý của tôm và cá.

-Ba tán thành để con hoàn thành trước hai việc, tôm giống và thực phẩm tôm, trong lúc chờ đợi, Ba lo đào hầm mương chuẩn bị trên một mẫu đất, bên trên trồng rẫy, bên dưới nuôi tôm, đồng thời chuẩn bị thêm máy điện đốt sáng những hầm nuôi tôm, quyền dụ còn trùng ban đêm đến làm thực phẩm tươi cho tôm, cũng như trên những hầm cá đã có từ lâu.

-Ba cũng nên mua chút ít tôm giống ở Ty Canh Nông về nuôi rút tĩa kinh nghiệm. Con có hỏi những người nuôi tôm, họ còn cho biết thêm tôm cũng thích ăn thịt thú vật chết như chuột bọ, chó mèo chết hay cá chết phụ thêm phần thực phẩm cho tôm. Họ cho biết tôm càng xanh nuôi mau lớn nếu cho ăn dồi dào chỉ có 6 tháng là tới lứa bán, còn cho ăn lồi thoi cả năm. Nhiều người còn cho biết, tôm ăn được nhiều thực phẩm cả ngày lẫn đêm chỉ trong ba tháng. Cho nên người ta chia làm ba hạng tôm để nuôi thu hoạch kết quả khả quan tùy khả năng dinh dưỡng tôm.

-Theo ba được biết, tôm ở Đồng Tháp tới mùa nước nổi lên đồng ruộng để trứng chỉ có ba tháng sau là đúng lứa do chúng có đầy đủ thực phẩm thiên nhiên.

-Ba biết rõ càng tốt, có thể xúc tiến ngay trong mùa hè này cho tới Tết thu hoạch đầu tiên xem kết quả ra sao rồi mới mở rộng phạm vi nuôi tôm, nếu đất này không thích hợp với tôm thì trở lại nuôi cá đã có nhiều kết quả, vì đất Đồng Tháp thuộc đất phù sa, còn vùng mình thuộc đất sét, nên chưa có ai dám nuôi tôm.

-Ba cũng nghi ngờ như con, vì nếu thành công thì người ta đã phát cờ từ lâu rồi. Mình thử thí nghiệm xem, cũng không lỗ lã bao nhiêu hầm mương để nuôi cá cũng tốt thôi.

-Ba thận trọng vậy là tốt lắm, con thử thí nghiệm một cái hầm nhỏ nuôi tôm giống, con sẽ mượn nhơn công vét bùn non ở ngoài sông cái đem về tô vách hầm dày cỡ một mét, để khô lại giống như những hầm nuôi tôm ở Đồng Tháp toàn đất phù sa.

-Con nói có lý, mình phải làm sao thích hợp môi trường sống cho tôm mới được, đành rằng tốn kém, nhưng thành công thu hoạch năng suất cao.

-Con còn phải trồng loại cỏ theo bờ hầm, như cỏ cú, cỏ nanh chồn, cỏ mòng châu thích hợp với độ ẩm cho tôm, nhứt là phải tạo cho vách hầm đóng rong rêu y hệt những hầm ở Đồng Tháp có tánh cách thiên nhiên.

-Con hiểu biết rộng rãi và chu toàn công nghiệp, Ba tin tưởng nuôi tôm càng xanh không khó khăn gì cho lắm.

-Còn thực phẩm, con sẽ mua thực phẩm chế biến sẵn về phân tích nghiên cứu và sẽ thực hiện khâu chế biến thực phẩm không pha chế như gian thương đã phỉnh gạt dân nuôi tôm kiếm lời quá đáng, làm giảm năng suất tôm.

-Tốn kém ban đầu tuy hơi nặng nhưng khi thành đạt rồi, lợi tức sẽ dồi dào hơn cá trồng cỏ, vì hạn định tôm ngắn hạn hơn cá.

Cả mấy tháng liên tục, tía con ông Lê Cảnh Chân thành công thêm một nghiệp vụ mới mẻ trong vùng, nuôi tôm càng xanh xuất khẩu, lợi nhuận quá cao, khiến nhiều người đến xin thụ huấn phương cách nuôi tôm về đào hầm nuôi tôm ì xèo, lợi nhuận cao khiến cho tỉnh được tăng phần ngoại tệ dồi dào, dân chỉ cần mua tôm giống từ trại chăn nuôi Lê Cảnh Chân về thả xuống hầm theo đúng kỹ thuật của Ninh hướng dẫn, thành công rõ rệt, khiến tỉnh cấp phát thêm huy chương cho Lê Cảnh Ninh hết sức long trọng trong buổi lễ tổ chức thi đua sản xuất với nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa. Nghĩa là tôm sản xuất đúng lứa bán cho hợp tác xã thu mua hết chế biến ra đủ thứ món hàng về thực phẩm chủ yếu nguyên liệu tôm càng xanh, vỏ tôm được chế biến thành phân tôm hữu cơ bón rẫy tăng năng suất, chỉ có hợp tác xã xuất khẩu độc quyền, dân không được xía vào.

Có nhiều lúc Ninh phàn nàn với cha là tại sao không cho phép trại chế biến thực phẩm như bột khoai mì lợi nhuận thấp kém hơn tôm quá xa.

-Con phải hiểu kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa phải do nhà nước chỉ huy xuất khẩu đại qui mô, rồi đây khi cá được dân chúng phát triển rầm rộ cũng sẽ bị đặt vào vòng kim cô này nữa cho mà coi.

-Nói vậy mình chỉ làm ăn theo lối cò con, ra công cho người ta hưởng thụ, tức lắm ba, con thấy sách vở báo chí ngoại quốc, giới kinh doanh trọn quyền xuất khẩu nên hưởng lợi nhuận trọn vẹn, nên con mới dốc sức ba lo phát triển, bây giờ lỡ leo lên lưng cò rồi, đành phải thúc cò tiến lên, để rồi một ngày nào đó, cò sẽ hất cẳng xuống xoi tái khòe re, thế mới khổ cho chó!

-Ba có nghe nhiều nơi đã bị rồi, như trường hợp Trịnh Khánh Bình báo chí đã đăng tải mấy năm nay. Ông là vua “chả giò chiên” ở Hòa Lan có quốc tịch Hòa Lan, là triệu phú gia nghe theo lời kêu gọi kinh tế thị trường mở cửa đón nhận đầu tư ngoại quốc, ông tính nhanh chân lẹ tay nắm thời cơ, mang tiền của về nước đầu tư mạnh mẽ vào các xí nghiệp lớn của nhà nước, lợi tức bốc lên như điều, sẵn trón ông ta phát triển mạnh thêm nhiều cơ sở qui mô được chánh quyền khuyến khích mạnh mẽ. Nhưng tới năm 1992, một công nhân của ông ta tố cáo ông gian lận thuế khóa và khai báo không trung thực vận hành của các cơ sở do ông làm chủ, lập tức ông bị bắt giam phải đóng tại ngoại hầu tra bằng Mỹ kim (tương đương 500 lượng vàng) mượn luật sư biện hộ tốn kém cả trăm ngàn Mỹ kim, thế mà khi ra tòa vẫn bị tuyên án mười một năm tù với tịch biên gia sản ở Việt Nam, ông khiếu tố lên nhiều cấp tòa trên vẫn bị y án và phải chịu ở tù oan ức. Mãi đến mười năm sau, người công nhân tố cáo mới thú thật là vu cáo để hại ông ta. Tòa phải xử lại cho ông mãn hạn tù trước hạn định với lượng khoan hồng của chánh phủ. Ông khiếu tố về tài sản bị tịch thu và tiền đóng tại ngoại hầu tra, nhưng các cơ quan từ tòa án đến chánh quyền nhà nước đều phớt lờ đi, vì tài sản và tiền bạc đã chia ra tứ tán hết rồi cho chánh quyền tỉnh. Ông cầm hận trở về Hòa Lan nhờ chánh phủ Hòa Lan can thiệp đưa ra tòa án quốc tế ở La-hay-vờ. Do giấy mời của tòa án quốc tế phát đến chánh quyền cộng sản Hà Nội, bắt buộc đưa đại diện qua hầu tòa trong phiên xử công khai. Đầu tiên tòa xử cho hai bên thỏa thuận nhau ôn hòa. Nhưng đại diện chánh quyền Hà Nội chỉ yêu cầu ông Trịnh Khánh Bình nên bãi nại cho đừng làm mất danh dự của nước Việt Nam, còn phần tiền bạc và tài sản ông Bình đòi hỏi, đại diện chánh quyền Hà Nội không nói tới và ra về. Ông Bình tức mình thu thập thêm đầy đủ chứng cứ trình tòa xin tái xử. Hiện nay ba không biết vụ tái xử ra sao vì chưa nghe thấy báo chí đăng tải, nghe đâu ông Bình đòi hỏi bồi thường thiệt hại tới trên năm trăm triệu Mỹ kim, khiến chánh quyền Hà Nội bối rối phải mượn luật sư đoàn của Pháp có văn phòng đại diện tại Hà Nội tranh cãi trong phiên xử tới.

-Ba nói vậy con lo quá đi và có thể ngày nào đó tới phiên mình, theo lời tiên đoán của má về con ngựa thì thâm, ngắn cổ bé họng, nói không ai nghe, đành chịu tan hoang sự nghiệp.

-Con sao bị quan quá như má con, người ta khác, mình khác.

-Con ngựa thì thâm biểu tượng một sự chịu đựng quá mức đến khi kiệt sức, phải nói lên tiếng nói cuối cùng, nhưng nào có ai đếm xỉa gì tới đâu trong phạm vi bạo lực hoành hành. Ba nên sáng suốt rút bớt số tiền ký gởi ngân hàng ra mua vàng và quý kim cất giấu, rồi có bề gì cũng còn đôi chút của chìm sống tạm bợ chớ. Chớ số tiền trong ngân hàng lên tới số mười cũng khá to rồi đó.

-Để ba bàn tính lại với má con coi ra sao.

-Má đã có ý kiến này từ lâu, không nên khoe của, có hại do lòng tham của giống bạo tàn, bất nghĩa với nhiều mảnh khoe hại người để hưởng lợi. Nội xã này, ba thấy có gia đình nào khá giả như mình không, nhứt là nhiều người lo thủ phận của chim giấu giếm chó có khoe khoang gì đâu. Khi trước con còn ảo vọng quá do sách vở nhà trường, bây giờ ra đời mấy năm nay, con thấy nhiều chuyện vô liêm sỉ của kẻ cầm quyền ngao ngán lắm rồi, nên không còn hăng hái như lúc nhỏ mới ra trường quá nồng nhiệt, muốn tạo thanh danh. Phản tỉnh lại mới thấy tai hại sẽ trút xuống không biết lúc nào với cái đà tư bản đồ của chánh quyền cứ chụp giựt bắt công như con đã thấy nhiều vụ cướp đoạt đất đai dân chúng bán cho ngoại quốc, khiếu kiện không ai phân xử, ngăn cổ bé họng kêu gào như con ngựa thì thậm không ai nghe. Còn nhiều vụ nữa, tham nhũng từ trên xuống dưới, như ba đã bị phải dâng nạp khi cần làm thủ tục giấy tờ. Còn thuế má không có qui định cán bộ ghi bao nhiêu theo bảng lượng định, bắt đóng thuế bấy nhiêu, nếu ba biết dứt lót thời bảng lượng định hạ thấp xuống ba đã nhiều năm làm rồi, con thấy nhưng tưởng chút ít không đáng kể, nhưng bây giờ sản lượng lên cao con mới lo ngại.

-Ngày mai ba sẽ cùng má con tính chuyện này gấp rút mới được, ba đồng ý với con rồi.

-Còn chuyện chú Năm Lê Cảnh Vân ở Mỹ đã gởi thư về tính bảo lãnh ba qua Mỹ sống, ba nghĩ sao?

-Chú Năm nó thương ba, thường nhắc nhở ba hoài về việc làm ăn không vững chắc ở Việt Nam, chú muốn ba chuyển tài sản qua Mỹ sống sung sướng hơn, ba cũng muốn lắm, con nghĩ sao?

-Ba nên âm thầm chuyển tiền sang trương mục chú Năm ở Mỹ lần hồi cho khá lên, trong lúc chờ đợi thủ tục giấy tờ bảo lãnh với hai diện: diện đoàn tụ gia đình và diện kinh doanh nghề nghiệp. Như vậy chuyện di dân sẽ nhanh chóng hơn. Con đã thấy con nhỏ bạn con đã thành công và đang sống ở Mỹ từ năm ngoái tới nay.

-Ba tán thành, phải tính trước mới xong, để nước tới trôi chảy không kịp.

oOo

Bắt đầu kế hoạch mới, ông Lê Cảnh Chân âm thầm lo mọi dịch vụ mới, chuyển tiền sang trương mục ông Lê Cảnh Vân ở Mỹ, nhờ ông Vân lo thủ tục giấy tờ bảo lãnh và khuếch trương công nghiệp, ngoài ra còn lo mua vàng và kim cương giấu giếm kỹ lưỡng, tuy bề ngoài vẫn tiếp tục công việc khuếch trương chăn nuôi trồng tía rất phát đạt, chuyện mua bán bình thường, đóng thuế sòng phẳng. Hằng ngày tía con vẫn cỡi ngựa đi phân cắt việc làm cho đám công nhân gần tới năm trăm người, kiểm soát chặt chẽ mọi dịch vụ của từng giai đoạn, mỗi giai đoạn có một đốc công có trách nhiệm kiểm tra và sắp xếp trôi chảy công việc. Mọi người ai cũng tích cực làm việc hầu được thưởng hàng tháng, lại còn được chia huê hồng tiền lời vào dịp cuối năm thành tháng lương thứ mười ba nhiều ít do năng suất, có khi gấp đôi tiền lương hằng tháng. Đau ốm bệnh hoạn có y tá chăm sóc và chuyển đến bệnh viện khi quá nặng hay cần thiết, cha mẹ già yếu được tiểu ban xã hội tiếp trợ tiền nong hay nhu yếu phẩm, trẻ con đi học ở trường xa có xe đưa rước hằng ngày, trẻ nít được nhà giữ trẻ chăm giữ lại còn cho ăn uống đầy đủ, đến tuổi mẫu giáo được một cô giáo huấn tập trong một phòng học đầy đủ tiện nghi.

Trại Lê Cảnh Chân được chánh quyền tỉnh quy định làm trại kiểu mẫu toàn tỉnh, được báo chí xung tưng nhiệt liệt với hình ảnh và quay phim dương ảnh sinh hoạt trại đem phổ biến nhiều nơi.

Thành tích trại được tuyên dương hằng năm nhân ngày lễ lớn, tên tuổi Lê Cảnh Chân và Lê Cảnh Ninh được nhiều người mến mộ.

Đang phân chân làm ăn, bỗng một hôm nhằm ngày chúa nhật, công nhân nghỉ xả hơi, chỉ có nhân viên trực ở khâu cấp dưỡng cá tôm và heo làm việc mà thôi, một đoàn xe cảnh sát vũ trang chạy đến trại tung ra bao vây và Trung tá phó ty Công an tỉnh vào nhà tìm gặp ông Lê Cảnh Chân và gia đình đang ăn điểm tâm sáng, mời vào phòng khách căng thẳng tốt độ:

-Tôi được lệnh đến làm việc với ông.

-Kính thưa Trung tá, tôi sẵn sàng làm việc với Trung tá.

-Tốt! Trước tiên ông có biết tên Trần Nghi Đức là ai không?

-Anh Đức là thơ ký khâu thương mại của trại chúng tôi.

-Theo lời tố cáo của Đức là ông phạm nhiều tội:

Thứ nhất tội ông gian lận thuế khóa và lo đút lót cán bộ thuế vụ lập bảng lượng định thấp để ông trốn thuế có không?

-Chuyện này đáng lý ra tôi không được quyền khai báo, bây giờ Trung tá hỏi tôi xin khai thật là do ý kiến cán bộ lập bảng lượng định nêu lên, lợi nhuận chia hai, tôi thấy có lợi nên đồng ý và đã ba năm qua rồi suôn sẻ hết.

-Tội thứ nhất, ông thật thà khai báo, tôi sẽ cứu xét và ghi vào biên bản sau. Tội thứ nhì là ông khai man tài sản có không?

-Chuyện này hoàn toàn không có, vì tài sản tôi về bất động sản và động sản đều có họa đồ kiến thiết của chánh quyền tỉnh chấp nhận trước khi xây cất và mua sắm, còn về tiền bạc tôi đều đặt trong ngân hàng rành rẽ vì công việc làm ăn hàng ngày, xuất phát đều có sổ sách do tiểu ban thơ ký lo. Đây sổ nhận hàng và các họa đồ kiến thiết chứng minh cùng sổ sách thu xuất phân minh, đúng theo tờ khai tài sản thường xuyên thăng giáng của tôi.

-Còn chuyện chuyển tiền sang ngoại quốc rất nhiều, ông nghĩ sao?

-Chuyện này đương nhiên, tôi phải mua sắm vật liệu, máy móc ngoại quốc bắt buộc tôi phải chuyển tiền trả cho ngoại quốc, mỗi lần đều có toa vé phân minh, đã được hải quan kiểm soát chu đáo. Trung tá hãy xem xét các giấy tờ chứng minh đầy đủ của tôi.

-Còn chuyện ông chứa chấp bọn nguy trong Mặt trận Phục quốc ông đã thường liên hệ với những ai?

-Công nhân viên của trại tôi lên tới gần năm trăm người, tôi chỉ mướn làm, chứ không được quyền điều tra lý lịch như thẩm quyền của Ty Công An, làm sao tôi biết được người nào nguy phục quốc, tôi hoàn toàn không liên hệ gì đến mặt trận phục quốc. Hơn nữa tôi chả biết Mặt trận Phục quốc làm gì và có mặt ở đâu?

-Chính tên Trần Nghi Đức đã tố cáo ông liên hệ với Mặt trận Phục quốc của tướng Hoàng Sơn ở biên thùy Đông Dương và hiện tại có năm tên thuộc Mặt trận Phục quốc có mặt trong trại của ông, chứng cứ rõ rệt. Trung úy Tường cho dẫn năm tên nguy quân Mặt trận Phục quốc đến đối chứng.

-Năm người này là nhân viên cố cựu của tôi từ bốn năm qua, làm việc rất chuyên cần được bình bầu thường xuyên trong các giải thưởng hàng tháng của trại.

-Như vậy, ông đã chứa chấp bọn phản động âm mưu lật đổ chánh quyền, xin mời ông về Ty Công An làm việc với chúng tôi.

Ông Lê Cảnh Chân và năm nhân viên bị còng hai tay lại dẫn ra xe chở đi, đồng thời Trung tá Phó Ty chỉ thị nhân viên niêm phong tất cả tài sản và cho phép gia đình chỉ mang quần áo rời đi khỏi nhà trong vòng mười phút, sau khi soát xét kỹ lưỡng túi đựng quần áo của bà Chân, Ninh, Danh và Mỹ Linh. Bốn mẹ con lủi thủi khóc lóc rời khỏi nhà đi bộ ra đường cái đón xe đò về thành phố, đến tạm trú tại nhà người bà con trong vòng hai ngày, đi tìm một ngôi nhà lụp xụp mướn ở trong một ngõ hẻm dơ bẩn.

-Má à! Cần phải mướn luật sư biện hộ cho ba mới được.

-Con đừng có khờ quá vậy! Chúng đã tịch biên gia sản, niêm phong ngân hàng, chúng định ninh là mình hết phương đỡ gạt. Bây giờ mình mướn luật sư, tức là mình tự nhận mình còn ém giữ tài sản chìm nổi hết sức tai hại, lỡ quố cả bốn mẹ con vô khám hết, lấy ai lo thăm nuôi ba con. Bây giờ Ninh và Danh hai con đi kiếm việc làm có đồng vô đồng ra cái đã. Má và con Mỹ Linh xuống chợ Tân Định buôn thúng bán bưng qua mặt bọn cú vọ theo dõi mình từng phút. Tạm thời chờ lắng dịu

mới tính thêm nữa, riêng Ninh con cố gắng liên lạc với chú Năm Vân để thúc đẩy việc bảo lãnh, nhớ để địa chỉ nhà mướn cho rõ ràng. Nếu bốn mẹ con mình thoát được qua Mỹ sẽ tính thêm. Còn hiện tại giả mù sa mưa cho qua ải. Chuyện tù đầy của ba con, chúng mình vô kế khả thi, chỉ có xin thăm nuôi thôi. May là tía con sớm tỉnh ngộ lo trước mà còn không kịp, mình còn chút đỉnh vốn liếng ở Mỹ và của chim chôn giấu kỹ lưỡng để gây dựng lại trong mai hậu.

-Thiệt con không ngờ!

-Thôi con đừng có nói nhiều, tai vách mạch rừng, có thở than gì cũng vậy thôi giống như con ngựa thì thăm, chẳng còn ai thương cảm mình ra mặt nữa, họ thương tiếc chỉ để bụng, đâu dám biện bạch để mang họa vào thân hay sao.

-Năm nay con mất thi tốt nghiệp kỹ sư điện tử, thiệt uống công lao cực khổ học tập vất vả.

-Sang Mỹ được rồi, con đi học lại có sao đâu, đừng ngại trễ tràng gì hết, miễn con vững chí, tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Ninh đi làm thợ ký cho hãng Vimitex ngoại quốc, Danh đi làm công nhân cho cửa hàng điện tử Vietintel của một Việt kiều. Lương bổng đủ sống cho cả gia đình, riêng bà Chân cùng Mỹ Linh, nhờ quen biết nhiều bạn hàng ở chợ Tân Định ngày trước lãnh mỗi bán bột khoai mì qua quýt tạm bợ hàng ngày. Mẹ con đề phòng bọn công an chìm theo dõi, chẳng bao giờ sơ hở chút nào cả, tối về chuyện trò công ăn việc làm và khi xin được giấy chấp nhận hộ khẩu tuy tốn kém tiền đút lót cán bộ và trung gian, có địa chỉ hẳn hoi, bắt đầu sửa chữa nhà cửa lại đôi chút sau khi mua lại căn nhà mướn với giá cao, có giấy chủ quyền đảng hoàng, cho tạm phần ảm cúng đôi chút.

Đến phiên tòa xử, luật sư biện hộ miễn phí cũng cãi cọt um sùm với ủy viên viện kiểm soát nhân dân và chất vấn nhân chứng tố cáo, bốn mẹ con đều có mặt theo dõi, thấy ông Chân tiêu tụy trong bộ đồ tù cùng với năm nhân viên ngồi chung trong phần bị cáo. Ông Chân cũng đã nhiều phen đứng lên xin phép tòa trình bày nỗi oan ức, chỉ nhận phần lo lót cán bộ lập bảng lượng định thuế khóa, liên đới tới tên cán bộ cũng có mặt trong phiên tòa.

Sau khi tòa đình nghị án và ra phán quyết tội trạng đút lót hối lộ cán bộ nhà nước, không thật thà khai báo tài sản, âm mưu lật đổ chánh quyền nên chứa chấp năm tên ngụy Phục quốc trên bốn năm.

Tuyên phạt bảy năm tù ở, tịch biên gia sản tên Lê Cảnh Chân.

Cán bộ lập biên bản sai trật, yêu cầu thẩm quyền Ty thuế vụ xử lý nội bộ.

Năm tên ngụy Phục quốc phản động mỗi người ba năm tù ở và 2 năm quản chế.

Bốn mẹ con thần thờ nhìn ông Lê Cảnh Chân bị cảnh sát áp tải về khám hết sức đau thương. Ra về buồn bã Ninh hỏi hận mình đã lầm lỗi thúc đẩy cha mình khuếch trương nông công nghiệp phải tán gia bại sản còn chịu tù đầy bản án bảy năm, xin phép mẹ đi tu để dễ bề sám hối, nhưng bà Chân khóc ròng khuyên lơn con chuyện đã lỡ rồi, cũng tại ông Chân ham danh háo lợi tự mình gây cảnh con ngựa thì thăm đành chịu tai ương oan uổng, cứ lè mắt hoài mà không chịu mở mắt ra nhìn cảnh tượng cướp giựt tài sản lương dân.

Nhị hà cung 26 tháng 5 năm 2005